

พุทธคุณ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๔๔

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ผู้มีบุญมากเกิดมา เห็นไหม เกิดมาเดินได้ ๗ ก้าว เปล่งวาจาเลยว่า “เราเกิดมานี้ประเสริฐที่สุดในโลก” แต่คนคิดว่าเป็นไปไม่ได้ เริ่มต้นแต่ว่าคนเป็นไปไม่ได้ คุณสมัยปัจจุบันนี้สิ จะโคลนนิ่งจะทำอะไรก็ได้หมด เห็นไหม ทำไมมันทำได้ล่ะ? ถ้าวิชาการมันเจริญขึ้นมามันทำได้

แต่อันนี้ก็เหมือนกัน อันนี้ด้วยบุญญาธิการขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ตอนเกิดมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะยังไม่ได้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็จริงอยู่ แต่บุญญาธิการสร้างมามหาศาล ต้องเป็นไปในทางนี้แน่นอน เพียงแต่ว่าเกิดมาแล้วนี่โลกมันต้องเป็นไปโดยปกติของมันใช่ไหม อย่างการพัฒนาทุกอย่างมันต้องพัฒนาขึ้นไปจากรากฐานขึ้นไป

นี่ก็เหมือนกัน จากมนุษย์ปุถุชนธรรมดาแน่แท้ แต่สร้างสมบุญญาธิการมากเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ แล้วเกิดมานี้คนมีบุญญาธิการมากเกิด เห็นไหม แม่เกิดก็เกิดไม่เหมือนคนอื่น แม่พาเวลาเกิด เกิดทีเดียวเกิดท้องเดียวแล้วไม่มีใครเกิดซ้ำอีก เพราะเอกหมด ทุกอย่างเป็นเอกหมด นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิด แล้วเกิดขึ้นมาแล้วนี่มีบุญญาธิการ เห็นไหม เหมือนเรานี้ถ้าลูกเราเกิด ลูกคนไหนดีมากมาเกิดพ่อแม่จะอุ้มสมบุญอย่างพอลูกคนนี้เกิดขึ้นมานี้จะมีโชคลาภมีอะไรมีทุกอย่างเลย

อันนี้ก็เหมือนกัน พอเกิดขึ้นมานี้ทุกอย่างมีแต่คนเข้ามาหาที่บ้าน มาขอคู พราหมณ์ก็มาขอคู พราหมณ์ที่อยู่บนพรหมณะ พอเจ้าชายสิทธัตถะเกิดขึ้นมานี้เลื่อนล้นขึ้นไปนะว่าเกิดแล้วขนาดอยู่บนพรหมยังลงมาดู ลงมาขอคู มีภพวาอาศัยตามโบสถ์ ที่ว่าเจ้าชายสิทธัตถะพอขึ้นมาให้พรหมคุณนะ นี้ดูขึ้นมา ภาพเทววิญญูขึ้นมาดีใจมาก ดีใจว่าพุทธลักษณะ นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดแล้ว

แล้วเขาขึ้นมาเนี่ย เขามีฉานสมบัติ เขามีวิชาความรู้ แต่เขาไม่สามารถออกจากกิเลสได้ เขาก็ไม่มีคนจะสอน รอแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพอเกิดขึ้นมานี้ดีใจมากเลย ว่าเกิดขึ้นมาแล้ว ทั้งหัวเราะนะ ดีใจมาก แล้วก็เสียใจร้องไห้ไปในเวลาเดียวกัน เพราะว่าเขาเรียนเรื่องพรหมศาสตร์มามาก เขาจะรู้เรื่องอดีตอนาคต เขาจะมองเห็นหมด เพราะว่าเขาเก่งทางนี้ไง สมัยนั้นยังไม่มีอริยมรรค แล้วพอเอาเด็กไปเก็บนะ พ่อถามว่า

“ดีใจ หัวเราะ เพราะอะไร?”

“อาการ ๓๒ ที่ออกมาเนี่ยจะเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแน่นอน เจ้าชายสิทธัตถะนี่จะเป็นพระพุทธเจ้าอย่างเดียว”

“แล้วที่ว่าเสียใจละ เสียใจเพราะอะไร?”

“เพราะว่าชีวิตนี้มันจะดับก่อน มันไม่มีโอกาสจะได้รับความอันนี้ไง ชีวิตนี้จะตายก่อนไป”

นี่ดีใจและเสียใจในพร้อมกัน เกิดมาแล้วนี่อันนี้ก็พาเกิดขึ้นไป แต่เกิดอีกทีหนึ่ง เห็นไหม ออกบวช ออกบวชแล้วตรัสรู้ธรรม ออกบวชแล้วทรมานตนเอง ศึกษาออก พยายามค้นคว้าทุกอย่างนะ ค้นคว้าสิ่งที่ว่าโลกเขามีอยู่ ไปศึกษากับสิ่งที่มีอยู่แล้วดั้งเดิม ไปศึกษากับเรื่องโลกเขา ไปกับพวกศาสดาต่าง ๆ ที่ปฏิญาณตนว่าเป็นพระอรหันต์ พอศึกษาจนจบ จบสิ้นกระบวนการขึ้นมา ความทุกข์ในหัวใจมันมีอยู่ มันรู้อยู่เนี่ยเวลามันออกจากสมบัติมา มันมีความทุกข์อยู่ มันมีอะไรคาใจอยู่ มันยังไม่ถึงที่สุด มันมีการเกิดการดับ มันมีสิ่งที่จับต้องได้อยู่ จนไม่ฟังใคร เห็นไหม

เพราะว่าการสร้างสมบารมีมากก็ต้องเป็นอย่างนี้เหมือนกัน เพราะอะไร? เพราะมันไม่มี สิ่งนี้ไม่เคยมีอยู่ในโลกนี้ ในโลกนี้ไม่มี ในเรื่องอริยสัจนี้โลกนี้ไม่มีเลย มีแต่ปฏิญาณกันไป ไม่รู้เรื่อง จนกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้วันนี้ คั้นเดือนเพ็ญ ๖ นี้ ตรัสรู้มาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้อริยสัจนี้ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค

ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค นี่เป็นเครื่องดำเนินของใจใจ ใจเข้าไปรู้ตื้นนั้นแล้วปล่อยวางไว้ตามความเป็นจริง พอตามความเป็นจริงแล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ปรินิพพานวันนี้

ตรัสรู้วันนี้มีความสุขมาก มีความสุขในหัวใจเพราะกิเลสมันออกมาจากใจแน่นอน คลายออกมาแล้วก็ไม่มีอะไร รู้ว่าตัวเองสำเร็จ ถึงไปบอกกับปัญจวัคคีย์ว่า “เธอเคยได้ยินไหมว่าเราเคยพูดว่าเป็นพระอรหันต์?”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลย อยู่กับปัญจวัคคีย์มาตลอด ไม่เคยปฏิเสธตนว่าเป็นพระอรหันต์ แต่ปัจจุบันนี้ปฏิเสธตนว่าเป็นพระอรหันต์แล้ว บอกกับปัญจวัคคีย์ว่า “เป็นพระอรหันต์” ให้ปัญจวัคคีย์นี้ยอมลงฟังธรรม ปัญจวัคคีย์นี้ยอมลงฟังธรรมถึงจะได้ “อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ ๆ” เพราะอะไร? เพราะต่างคนต่างรอเวลา ต่างคนต่างรอสิ่งที่ว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาวิชาการมานี้

วิชาการเทคโนโลยีที่จะออกไปจากใจนี้มันไม่มี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นองค์แรกขึ้นไป แล้วบอกปัญจวัคคีย์ตามออกไป นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ปรินิพพานวันนี้ นี่ ๓ กาลไป วันของพระพุทธเจ้า คือวันเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ เกิดเป็นปุถุชน แล้วก็เกิดเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา เกิดเป็นพระอรหันต์เพราะว่าจิตนี้ชำแรกออกไปเหมือนกับ 'ไก่' 'ไก่' น้อยนั้นทะลุฟองไข่นั่นออกมา สำเร็จเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

อวิชาคือฟองไข่นั่นออกมา จิตนั้นเกิดมาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหมดสิ้นจากกิเลส แล้วจะไม่มีเกิดการเกิดตายอีกเลย การตายวันนี้วันสุดท้ายนี้ การตายของธาตุขันธ์ที่ต้องแปรสภาพไป จิตดวงนั้นก็บริสุทธิ์ผุดผ่องอยู่ ไม่มีวันเกิดและวันตาย จนปัจจุบันนี้ก็มิต่อไป จนตลอดไปอนันตกาล ไม่มีเกิดไม่มีตาย จิตที่สิ้นจากกิเลสแล้วเป็นอย่างนั้น

สิ้นจากกิเลสไปนั้นเป็นผลใช่ไหม เป็นผลขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วอริยมรรคนี้ไว้ที่ไหนล่ะ? นี่เราเกิดมาเราถึงมีวาสนาตรงนี้ไง มีวาสนาที่เราเจออริยมรรค แม้แต่นักวิชาการศึกษาหลักของศาสนานี้ แค่งง ๆ นะ แค่เปลือก ๆ นะ แค่ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค นี้ตื่นเต้นกันมาก นักวิทยาศาสตร์พึ่งวิเคราะห์หัวใจได้ไม่กี่สิบปีนี่เองว่าถ้าจะจับผลแล้วต้องสาวไปหาเหตุ

จับเหตุแล้วนี่ พอผลมันดับขึ้นมา ดับเพราะอะไร? ดับเพราะอริยมรรค นี่พวกปรัชญาเขา พังมาคิดได้ พังมารู้ตามหลัง แต่อันนี้มันสองพันห้าร้อยกว่าปี ของเรามันตรัสรู้มาแล้วจิตนี่ออกไป จากตรงนั้น นี่เราแค่เข้าถึงเปลือก ๆ ใจ เราเข้าถึงแค่ปรัชญา เราแค่เอาตรงนี้มาวิเคราะห์วิจารณ์ เราก็มีความตื่นเต้น มีความขนพองสยองเกล้า คิดแล้ว...แหม น่าตื่นเต้นมาก มีความสุขมาก แล้วถ้า เข้าไปชำแรกกิเลสออกไปจากใจได้ความเป็นจริงอย่างนั้น มันจะขนาดไหน

นี่ขนาดไหนคือว่ามันเป็นสิ่งที่ลึกลับละเอียดอ่อนมาก ลึกมาก กว้างขวางมาก ธรรมะขององค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ลึกลับละเอียดอ่อน ตรรกะเข้าไม่ได้ ปรัชญาเข้าไม่ได้ สรรพสิ่งนี้เข้า ไม่ได้หมดเลย แล้วอะไรเข้าได้ล่ะ? หัวใจใจ หัวใจในสัตว์โลก หัวใจของเรานี้เข้าได้ เข้าได้ด้วยใจ นี่สร้างอริยมรรคขึ้นมา ใจนี้สร้างมรรคขึ้นมาเอง แล้วเดินไปตามอริยมรรค

นี่รู้ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค แล้วปล่อยไว้ตามความเป็นจริง รู้ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค แล้วไม่ได้แบกทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรคนี่ไปด้วย ใจนี้มันถึงเป็นนามธรรม สร้างขึ้นมาในอริยสัจ แล้วผ่านออกจากอริยสัจไป อริยสัจเป็นความจริงวางไว้ในโลกนี้ นี่ธรรมที่วางไว้ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้วางไว้

ถ้าเราเข้าด้วยปรัชญานั้นเข้าได้แค่เงา ถ้าเรานักปฏิบัติมันจะเข้าด้วยหัวใจ ธรรมนี้หัวใจนี้ สัมผัสใจ ใจเราเข้าไปสัมผัสธรรม แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางไว้ ถ้าไม่มี พระพุทธเจ้าศาสนานี้ไม่มี เพราะมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมอันนั้น ตรัสรู้ธรรมนะ แล้วปฏิญาณตนว่าเป็นพระอรหันต์ด้วย แล้วสิ้นจากกิเลสด้วย แล้วไปตามความเป็นจริง แล้วเรามาเจอธรรมอันนี้มันมีวาสนาไหม

คำว่า “พุทธันดร” ฟังนะ เวลาพุทธันดรนี้ศาสนาเสื่อมไป ศาสนานี้หมดไป เวลาศาสนานี้ หมดไปนี่ ศีลธรรมจริยธรรมของคนดีมีอยู่เพราะอะไร? เพราะเวลาไม่มีศาสนานี้คนดีขึ้นมา ยังมา เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าได้ เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า เห็นไหม เหมือนกับพระพุทธเจ้า แต่ไม่สามารถเอาสิ่งที่ลึกลับกว้างขวางละเอียดอ่อนในหัวใจนี้มาวางเป็นธรรมให้พวกเราศึกษาใจ แต่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บอกสิ่งที่เป็นไป

ไม่ได้เลย แทบจะเป็นไปไม่ได้นะ พอตรัสรู้ขึ้นมาไม่รู้จะสอนไปอย่างไร สิ่งในหัวใจนี้จะบอกใครได้อย่างไร บอกไปเขาก็ว่าบ้า

มีคนหลายคนนะที่ว่าเขาเป็นดอกเตอร์ เขามาพูดให้ฟังอยู่ เขาเป็นดอกเตอร์แล้วเขามาหัดภาวนา เขาไปรู้สิ่งต่าง ๆ ในสิ่งที่เขาเห็นนะ เขาบอกเขาไม่กล้าพูด เพราะอะไร? ฉันทพูดได้อย่างไร เพราะฉันทเป็นดอกเตอร์ ถ้าพูดออกไปนี่มันจะลบล้างวิชาการ วิชาการศึกษาไว้อย่างนี้ นี่มีจริง ๆ เขามาพูดให้ฟังอยู่ ว่าเขาเป็นดอกเตอร์ เขารู้เขาเห็นนะ เขาเห็นจิตเห็นวิญญาณ เขาเห็นของเขาอย่างนั้น แล้วเขาบอกพูดไม่ได้ ต้องปิดปากไว้เฉยเลย เพราะอะไรล่ะ? เพราะฉันทเป็นดอกเตอร์

เพราะมันขัดกันไง ดอกเตอร์อันทันนั้นมันบอกไปแล้วมันจะเหมือนกับ ความว่าเป็นดอกเตอร์นี่มันเชื่อหลักวิชาการ แล้วพอบอกเรื่องอย่างนี้มันพิสูจน์ไม่ได้ แต่ความจริงพิสูจน์ได้ เพราะเขาก็พิสูจน์จากใจของตนเองแล้ว เห็นไหม เขาเห็นของตนเองแล้วเขาไม่กล้าพูด เขาพูดไม่ออกเลย แล้วเขาก็ต้องเก็บไว้ในหัวใจของเขาไป

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้เอาเรื่องอย่างนี้มาวางไว้ไง สอนแต่เรื่องที่ลำบาก ออกมาให้เป็นเรื่องของง่าย วางให้เราเดินตามขึ้นมาให้ได้ ทาน ศีล ภาวนา จากเริ่มทำทานก่อน ใจมันหยาบ ใจไม่ยอมฟังนี้ ให้มีทานก่อน ทานขึ้นมา ทานเพราะอะไร? เพราะความสะอาดออก ความเจียจออกไปจากใจ ความที่ของของเราจะให้หลุดออกจากมือนี้กิเลสมันไม่ยอมอยู่แล้ว

เห็นไหม ความคิดของเรา ของของเราจะให้คนอื่นไปทำไม เขาก็มีมือมีเท้า เขาก็ต้องหากินของเขา เราก็มือมีเท้า เราจะให้เขาได้อย่างไร นี่จิตเสมอกัน แต่ถ้าจิตมันเริ่มพัฒนาขึ้นมา เราให้เขาได้ เพราะเรามีมากกว่า เราให้เขาได้ เพราะเขามีความทุกข์ เราให้เขาได้ เพราะเขามีความทุกข์ แล้วเขาจะได้ความสุขจากที่เราให้ไป

อันนี้เป็นบุญกุศล เราให้กับสมณะชิวราหมณ์นั้น สมณะชิวราหมณ์ไม่มีอาชีพ ใง เลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง ไม่มีอาชีพ ไม่สามารถทำอาหารดิบให้เป็นอาหารสุกได้ ไม่สามารถทำเองได้นะ พระ

นี่ไม่สามารถทำของดีให้เป็นของสุกได้ ไม่สามารถทำได้ แล้วเราเป็นคนให้ชีวิต สิ่งนี้หล่อเลี้ยงชีวิตสมณะชีพราหมณ์ที่ปฏิบัติธรรม แล้วเราให้ชีวิตเขาจะ เป็นบุญกุศลใหม่?

นี่จิตใจพัฒนาขึ้นจากทานขึ้นมา ทานพอสละออกไปนี่ใจมันเริ่มอ่อนลง สำคัญตรงนี้ ใจเริ่มอ่อนลง ใจเริ่มเห็นผลประโยชน์ของใจขึ้นมา ทาน มีศีล นี่มันคิดฟุ้งซ่านมาก มันเป็นไปเรื่อยแปดเลย อะไรไปยับยั้งมันไว้ เวลามันคิดนี้ เวลามันทุกข์มันอยากให้อายุ เวลามันมีความสุขมันคิดเตลิดเปิดเปิงไปนี่มีความพอใจ มันพอใจไป แต่เวลายับยั้งความทุกข์ยับยั้งได้อย่างไร?

นี่ศีลเข้ามาเป็นกรอบใจ มีศีล เห็นใหม่ มโนกรรม คิดผิดนี่มโนกรรม คิดชั่ว ถ้าคิดถูกต้องอันนี้ก็มโนกรรม เป็นกรรม เป็นอกุศลกรรม มโนกรรมเกิดขึ้นมา กุศลอกุศลเกิดขึ้นจากใจ ถ้าอกุศลขึ้นมา นี่ ผิดศีลนะ ผิดศีลของเราเอง ผิดศีลจากภายใน นี่ขอบเขตของใจเริ่มเข้ามา ทำสมาธิเข้ามา แล้วทำสมาธิเข้ามา นี่ จิตมันสงบเข้ามามันจะรู้เรื่องต่าง ๆ นี่เห็นเงาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จิตนั้นสงบ จิตนี้จับต้องตัวเองได้

พอจิตจับต้องตัวเองได้ เห็นใหม่ อาหารคาวรส อุทกคาวรส สอนสมาบัติ ๘ ก็สอนอย่างนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ไปศึกษามาแล้วก็อย่างนี้ นี่มีทาน มีศีล แต่ปัญญาในอริยสัจนี้ ใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ตรงนี้ สิ่งที่ยังสงบแล้ว อาหารคาวรสก็สอนไว้แล้ว อุทกคาวรสก็สอนไว้แล้ว แต่เขาไม่สามารถออกไปได้ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “พอจิตมันสงบแล้วต้องยกขึ้นวิปัสสนา ในกาย เวทนา จิต ธรรม ให้เป็นทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค”

เห็นใหม่ ในสติปัฏฐาน ๔ ให้ทำเป็นอริยสัจ ๔ อริยสัจ ๔ กับมรรคมีองค์ ๘ ในหัวใจนั้นหัวใจนั้นสร้างเป็นมรรคขึ้นมาองค์ ๘ มรรค ๘ เกิดขึ้นจากใจ เพราะใจจับต้องกาย เวทนา จิต ธรรมได้ แล้ววิปัสสนาไปปัญญามันเกิดเกิดอย่างนี้ไง ปัญญาจากภายใน ไม่ใช่ปัญญาจากนักวิทยาศาสตร์ที่ปัญญาจากปรัชญา ปัญญาจากตรรกะแล้วตื่นตื่นนี้ ยังมีความสุขมาก มีความตื่นตื่นมากกว่า พระพุทธเจ้านี้เก่งมาก พระพุทธเจ้านี้ตรัสรู้มาก่อน พระพุทธเจ้านี้ยอดเยี่ยมมาก

อันนั้นแค่ตื่นเงา กับคนเข้าไปเห็นตามหลักความเป็นจริงนี้มันสามารถชำระกิเลสได้ตาม
ความเป็นจริงอันนั้น ใจของเราเราสามารถชำระใจของเราได้ แล้วใจของเราจะเชื่อใคร พระสารี
บุตรไม่เชื่อบุคคลสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นไหม เขาไปฟ้องพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบอกว่า

“สารีบุตร เธอไม่เชื่อเราหรือ?”

“เมื่อก่อนเชื่อมาก”

เมื่อก่อนคนไม่มีที่พึ่ง คนที่มีดีไปแปลด้านต้องหาที่พึ่ง อยากจะหาที่พึ่งมากนะ เชื่อบุคคล
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปตลอด แต่ไปถึงที่สุดแล้ว
ปัจจุบันนี้ไม่เชื่อ ไม่เชื่อเพราะอะไร? เพราะเห็นเอง รู้เองเห็นเอง หัวใจของเราถ้าชำระกิเลส
ออกไปจากใจ กิเลสขาดออกไปจากใจตั้งแขนขาด กิเลสเป็นชิ้น ๆ เข้าไป ค้างแขนขาด ขาดออกไป
จากใจนี้

มันจะไปเชื่อใครล่ะ? เชื่อความจริงสิ เชื่อสัจจะอันที่ตัวเองเข้าไปรู้นั้นนะ สัจจะในหัวใจ
อันนั้นมันประเสริฐกว่า นี่เป็นอย่างนั้นมันถึงชำระกิเลสได้จริง แล้วเราเกิดขึ้นมาพบองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า พบพุทธศาสนา แล้วเราก้าวเดินตามขึ้นมา อันนี้ถึงเป็นประโยชน์กับเรา เรา
ถึงมีอำนาจวาสนา

ย้อนกลับมา ถ้าเรามีวาสนาของเรา เราจะทำตนของเรา ไม่ทำตน ฟังนี้มันเป็นสุตะ ฟังนี้ ๆ
เป็นสุตมยปัญญา แล้วจินตมยปัญญาเราก็ไปจินตนาการว่าจริงไม่จริง องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าบอกไว้ในกาลามสูตร “อย่าเชื่อ ไม่ให้เชื่อแม้แต่พระพุทธเจ้าบอก” ไม่ให้เชื่อนะ ให้ฟังไว้
แล้วไปไตร่ตรอง ไปคิดเอา แล้วไปทำให้ได้จริงไม่ได้จริง ถ้าได้จริงขึ้นมา เห็นไหม นี่ความเห็น
ขึ้นมาได้จริง

นี่ก็เหมือนกัน เราฟังมาแล้วนี่ เราฟังของเรามา แล้วเราปฏิบัติใหม่ ถ้าเราปฏิบัติขึ้นมา
หัวใจของเรามันจะก่อรูปก่อร่างขึ้นมา เวลาเราออกไปในโลกเขานะ สิ่งก่อสร้างเขามีพิมพ์เขียว
เห็นไหม แล้วเราต้องไปหาอุปกรณ์มาสร้าง อันนี้ก็เหมือนกัน พิมพ์เขียวนี้อริยสัจมีอยู่แล้ว แล้ว

อุปกรณ์อยู่ไหน ถ้าจิตไม่สงบ มันไม่มีอุปกรณ์ขึ้นมา สิ่งที่จะก่อสร้างขึ้นมาเราก็ต้องสร้างของเรา
ขึ้นมาเอง ทำความสงบเข้ามา

เมื่อริยมรรคเกิดแล้ว จิตนี้สงบขึ้นมา จิตนี้ก่อรูปก่อร่าง จิตนี้จับต้องได้ เอกัคคตารมณ์จิตนี้
เป็นหนึ่ง ใจกับกายนี้คนละส่วนกัน จับไปที่ไหนมันก็ใจ ๆ แล้วใจอยู่ไหน? พอจิตเป็นสมาธิ นี่ใจ
ใจ! ซึ่ง ๆ หน้าเลยใจมันสงบขนาดนี้ มีความสุขขนาดนี้ เป็นสัจจะความจริง บังคับตั้งรู้จำเพาะตน
ซึ่ง ๆ หน้าขนาดนี้ มันทำไมรู้?

นี่ใจ! นี่ใจคือสัมมาสมาธิ แล้วสัมมาสมาธิมีสติชอบ ยกขึ้นวิปัสสนางานชอบ ความเพียร
ชอบ ความคำรือออกจากกิเลสชอบ ความชอบทั้งหมดเป็นมรรคสามัคคี มรรครวมตัว มรรค
สมุจเฉทปหานกิเลสขาดออกไปจากใจ กิเลสขาดออกไปจากใจเป็นภาวนามยปัญญาอันนี้ เกิดขึ้น
จากใจ กิเลสอยู่ที่ใจ ต้องกำจัดกันที่ใจ

แล้วใจจะเกิดขึ้นได้ต้องอริยมรรคที่เกิดขึ้นจากใจอันนี้จะชำระนี่มาจากไหนล่ะ? ก็มาจาก
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่มันถึงเคารพนะ ซึ่งใจมาก ถ้าเราซึ่งในองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าไม่มีอันนี้ใครมันจะชำระออกไปได้ แล้วเราเข้ามานี่เราเดินตามขึ้นมา มันก็
เป็นประโยชน์กับเรา ถึงว่าศาสนาพุทธนี้ประเสริฐมาก เยี่ยมที่สุด เยี่ยมที่สุดเพราะอะไร?

เพราะมีตั้งแต่ทาน เริ่มแต่ให้ทานมีความสบายอกสบายใจ ให้เขาเราก็มีความสุข มีความ
สบายใจ ถ้ารักษาใจของตัวเองได้ มีศีลขึ้นมาปกป้องใจของเรา แล้วปัญญาอันนี้มีเฉพาะในศาสนา
พุทธ “สุภัทธะ เธออย่าถามให้มากไปเลย ในศาสนาไหนไม่มีมรรค ในศาสนานั้นไม่มีผลหรือ”
ไม่มีผล มีเฉพาะในศาสนาพุทธเราที่มีมรรคอริยสังขัง มรรคนี้ให้หัวใจเดินตามไป แล้วมรรคนี้เดิน
ตามไปแล้วถึงที่สุดแล้วใจดวงนั้นอึดเต็มในใจดวงนั้นเอง

นี่ก้าวตามทันใจ เราเกิดพบพุทธศาสนาด้วย แล้วเราใช้ศาสนาเป็นประโยชน์ ใช้ศาสนาเป็น
ประโยชน์ ฟังดี ใช้ศาสนาเห็นใหม่ ให้เป็นประโยชน์กับหัวใจของเรา แล้วเรานี้ ฝรั่งเขามาวงษ์ใน
ศาสนาพุทธ เขาคู่กับเรา เขาบอกว่าคนไทยนี้เหมือนกบเผือกอบัว คนไทยอยู่กับศาสนาพุทธนี้ไม่

เคยสนใจเลย เขาอยู่ถึงยุโรป เขาต้องอุตสาหะมาบวชในศาสนาพุทธ แล้วมาปฏิบัติในศาสนาพุทธ
เขาพูดขนาดนั้น นี่เขาพูดกับเราเองเลยพระเจ้า

แล้วเราล่ะ? นี่เราถึงจะใช้ศาสนาให้เป็นประโยชน์กับใจเรา ใช้ประโยชน์ในทานก็เป็นทาน
ศีลก็เป็นศีล ภาวนาขึ้นมาจากหัวใจ มันเป็นสมบัติของส่วนตน เอวัง